

[Glistrup]

følgelig ikke sagt, at vi i fremskridtspartiet mener, at skatteministeren har fundet de vises sten med den måde, som han vil sondre på, men hans metode er rigtig nok, og vi må da selvfølgelig også huske på, at den situation, skatteministeren har stået i, er en situation, hvor finansministeren kun giver ham meget begrænsede rammer for provenutabet. Derfor kan vi selvfølgelig glimrende erkende, at skal vi foreslå nogle lempelser her, må vi skaffe et merprovenu ved at ændre i modgående retning nogle andre steder i lovgivningen, og da synes vi unægtelig, at de to foregående talere ikke rigtig bidrog med forslag om, hvor de ville skaffe merprovenuet til at dække deres ønskeseddel med, der giver et mindre provenu. Det hele var noget, der ville føre til, at provenuet blev mindre.

Men når vi er kommet så langt, skal vi finde ud af, hvordan vi skal behandle de to grupper, og her er det efter vor opfattelse således, at skatteministeren skyder aldeles fejl og forkert. Skatteministerens forslag går stort set ud på, at de, der er passive aktionærer, formuebesiddere, skal have nogle gevaldige skattelettelser, dem skal vi bruge en bunke af provenuet på, men de, der driver erhvervsvirksomhed, skal faktisk ind under ret stramme regler, værnsregler, eller hvad man vil kalde det.

Her vil fremskridtspartiet gøre lige præcis det stik modsatte og sige: de, der er de samfundsøkonomisk vigtige, er dem, der driver erhvervsvirksomhed. Der bør ikke være nogen skattefjedtpropper i systemet, som hindrer, at de pågældende, når det er rationelt for erhvervsvirksomheden, kan sælge den, uden at der kommer nogle skattekrav; så vil vi hellere sige, at så må, hvad der eventuelt tabes i provenu dér, lægges over på de andre. Det er selvfølgelig meget rart for gamle tante Agathe, når hun har ejet en Handelsbankaktie i 3 år, at hun så kan få sig nogle skattefrie penge hjem. Vi elsker skattefrihed i fremskridtspartiet. Men når man nu engang skal vælge, er det ærlig talt samfundsmæssigt ret ligegyldigt, om hun kan få nogle skattefrie afhændelsespenge eller ej. Denne tro på, at dansk erhvervsliv vil blive tilført mere risikovillig kapital, er jo det rene pjat, og det osrer langt væk af, at det skal være, fordi folk kommer dér og tegner nogle aktier. Det, der tæller, er, om man lader pensionskasserne eller Lønmodtagernes Dyrtdsfond eller

udenlandske investorer investere i aktier, men hvis man tror, man kan få de mange penge frem til erhvervslivet, fordi den passive, der har anbragt sine midler i aktier, kan få lidt lempeligere skat, når han går hen og sælger sine aktier, som han jo ikke engang sælger til virksomheden – så skal man nemlig nok få øretæver – men hvor der sælges mellem to private, idet Svendsen sælger nogle Handelsbankaktier til Nielsen, er det en overtro, og derfor tror jeg, at skatteministeren har lagt fordelingen af de provenulettelsesmidler, der har været til hans rådighed, aldeles forkert, når han først og fremmest har givet dem til den store gruppe med småaktiebesiddelserne stort set i børsnoterede selskaber. Man skulle i stedet for have lagt dem til fordel for dem, der sælger virksomheder.

Og så kommer det jo ind i billedet, at mens man stort set kan lave sondringen mellem passiv kapitalanbringelse og aktiv forretningsdrift efter, om man er storaktionær eller ej, eventuelt sammen med noget nær familie, så er det jo heller ikke rigtigt, for et aktieselskab kan jo efter aktieselskabsloven, lige så vel som det driver produktionsvirksomhed, drive, hvad man kan kalde passiv investeringsvirksomhed, ved at drive en finansieringsvirksomhed, og så bliver hovedaktionært tilfældet pludselig et eksempel på, at man i virkeligheden hører til den gruppe, som der ikke er nogen særlig grund til at begunstige.

Der er altså mere end rigeligt med problemer at se på med det, som virkelig er nyordningen sammenlignet med, hvad vi tidligere har kendt i dansk aktieret, både den skatteretlige og den selskabsretlige side – om man nu her ved det første forsøg fra en regerings side på at gennemføre en sondring på dette område har ramt rigtigt eller ej.

Og et af de steder, hvor man – og det er jo desværre sørgeligt aktuelt og bliver det vel også fremover i fattigfirserne – sikkert heller ikke har tænkt sig godt nok om fra ministerens side, før han slap forslaget løs her i folkettinget, er i relation til tabsfradragene. For det første reglen om, at man i visse tilfælde giver tabsfradrag til dem, der er heldige nok til at have visse, ganske bestemte indkomster, der kan fradrages i, men ikke, hvis de ikke kan få skaffet sig den type indkomster. Det har vi faktisk en menneskealders erfaring for – frem til, at vi afskaffede det pr. 1. januar